

Af samme forfatter:

Livets Hastighed, 1978

Fremtidsminder, 1980

Skrigernel, 1980

Vi folder drømmens faner ud, 1981

Ud af natten, 1982

Nigger I., 1982

Nigger II., 1983 *

Popsange, 1983

Væbnet med vinger, 1984

Unge Strunge – Udvalgte digte, 1985 **

Verdenssøn, 1985 ***

Mai Strunge (s.m. Anne-Marie Mai), 1985 ****

Billedpistolen, 1985

Samlede Strunge – Digte 1978-85, 1995

Sidegader, 1996

* samlet udgave under titlen Nigger 1-2, 1992

** revideret udgave under titlen Udvalgte Strunge, 1992

*** oprindeligt udgivet under pseudonymet Simon Lack

**** revideret udgave, 1992

Michael Strunge

Min krop er tung af drøm

Digte i udvalg ved Caspar Eric

Gyldendal

JORDEN GENOPFUNDET
HELT AF SIG SELV.

DET KUNNE EXPLODERE SMUKT
I LIVE

I NØDVENDIGHED

I MORGEN SPRÆNGER DET
RAMMERNE.

DET ER ALLEREDE I DAG

ELLER MÅSKE FØRST I 1987

TI OG TYVE ÅR EFTER

OPVÅGNEN OG DRØM,

SIKKERHEDSNÅLE OG BLOMSTER

OG HVAD DERAFF FULGTE AF BEVÆGELSER

NU STIVNEDE.

MEN SAFT I DÉT!

SKYERNE DRØMMER OM MÆLK OG SUKKER

Samfundet er en underlig leg,
midt i det hele går kattene rundt
og pisser i opgangene.

Man risikerer at frugter falder ned
på gaden fra træerne om efteråret
i de mest uventede øjeblikke.

Og når jeg er træt af alt
falder jeg ud af samfundet
og ind i en drøm.

Jeg synger saftige morgensalmer
og siger sætninger

der ikke betyder noget

men nærmest ligner sten fundet på stranden,
umulige at sælge til nogen friflg person.

Jeg er ikke selv nogen person

jeg er nærmest en tilstand

i stil med de drejende tumlende skyer

der bærer på vand og snavsede drømme
og besvimer af og til

for at sove lidt i jorden

eller blive kogt til te.

Ja, skyerne drømmer om mælk og sukker,
jeg kender dem på deres flyv
- jeg har hørt dem hviske deres venlige ambition
til mig om natten mens de rev efter månen.
Om dagen leger de vejrudsigt
og kæler med solen eller gemmer den
for dens krævende publikum
der altid peger ad den.
Hvem ville finde sig i sådan en arbejdsdag?

Vi skal være glade for skyerne
og vi skal passe på solen,
jeg kan betro dig,
at den kører rundt i samme bane, samme liv
fordi den i virkeligheden er dybt åndssvag.
Og månen forresten
er ikke en gal gamling,
nej, den er en uendeligt langsom maniodepressiv
hvis ture varer uger ad gangen.
Stjernerne er psykotiske børn. Tror jeg.

REVOLUTION

En snavset himmel betragter i uro vore fester:
Vores ord, musik og dans kaster røde, blå stråler af lys
over parlamentets og bankernes mure.
Grænserne mellem vore hjerner
skal *ophæves!*
Blodets tempo skal udmatte vore hjerner
vore sjæle skal forbindes med frie hænder.
Den ydre verden skal ændres **TOTALT**
efter vor transformation af den til ruiner
med Explosions-Roserne.
Vi ses! i byen
trækkende på de nye ideer
i grov uvidenhed om historien
på vej ind i en rus
som omfatter hele planeten:
Nye livsmønstre tegnet på murene!
Kærlighedens diktatur!
Barnet som filosof!
Livets styring tildelt den enkelte hjerne,
ophøjet til stat!

Guldåret

Verden var delt, stater frygtede stater ... Alle kunne besejre alle, og ingen kunne styre sig selv. Angsten øgede aggressionen, angsten fik hænder til at ryste, hænderne strejfede de dødelige knapper.

Overalt glødede de gyldne lys. Menneskenes skrig druknede, blændedes, smeltede i de enorme brag. Ruinerne var endeløse, svampeskyerne talløse, krop-pene livløse, stinkende sorte med angstmasker. I de brændende dage strejfede mennesker om som dyr, forbrændte, rædselsslagne. Få udvalgte ledere, videnskabs-mænd, kunstnere skjult i betonhuse, skjult for de tomme øjne, skjult for evigt, skjult, for udenfor var luften dødelig og lemlæstende.

Civilisationen var smeltet, love fandtes ikke, mennesker var atter dyr, dræbte hinanden, udførte primitive ritualer. Efter et par generationer var civilisationen kun et tåget sagn, utydeligt som horisontens forrevne højhuse, en legende som guldåret, år nul, som en guldtring på lossepladsen. Børnene var vanskabte, og alle frygtede de synet af hinanden og solen, der smertede i øjne, hud og sjæl som et minde om dét år ...

Ingen levede det gamle liv. Gennem generationer og generationer blev solen arketyrisk symbolet for død, månen for nåde og vanvittig viden. Legenden om guldåret blev en legende om guder.

Solopgang

Langsomt som solen går op, går det op for mig, at jeg aldrig vil kunne vende mig fra menneskenes stadige kampe mod deres rum. Der er en stadighed her i denne rødt kølige morgenluft, og det synes som om, vinduerne har øjne. Men det er vel bare livet, der således krukker for mig.

Jeg gør stille tilnærmelser til lysreklamerne og træerne, søger en kommunikation i elegance og usleben stædighed. Jeg er langsom overstadig, spiller distræt en melodi for skyernes leg i blæsten.

Her efter 24
føler jeg mig gammel.
The rest of the night
makes me feel even more strange.
Jeg vender mig om:
år tilbage, livets fart
har skruet sig op
forklædt i nye ting og ord.
Mine fremtidsfølelser
må have været fra en anden bane eller tid,
en anden dimension.
Nu ikke bare fortidsløs
men også uden idé om fremtiden.
For træt til at skringe
og vifte med faner,
jeg gider ikke danse, kan
heller ikke bare tro
at dage findes fri for nat.
Hvad angår stederne
ligner de sig selv,
men ånden er væk,
den ånd i mig
der så dem som ...
(Selv ordene ...)

Fejltagelsen ligger i
at tro at livet er mere
end leverpostej og rock i TV.

Jeg brækker mig over
jeres borgerlige myter
om kunst og kærlighed.
»Velkommen til paradiset, søn.
Her er en avis, et ur
og penge til købmanden.
Mor dig selv!«

SKAL VI IKKE TAGE HJEM TIL DIG?

Jeg er en laset prins
der sover i beskidte rygekupeer.
Jeg er et par øjne
der nåsommelst kan rænde en nat.
Jeg er 10.000 Volt
parat til at strømme igennem dig.
Jeg er en pyntedukke
pyntet med sprut og dårlige minder
pyntet med lyset fra byens roterende nat.
Jeg er byens glemte dreng
brugt som spejl for kolde duller.
Et vandrende navn med håret ned i øjnene
alligevel ser jeg alt og glemmer ingenting.

Jeg er byens glemte dreng
og jeg søger for at røre
jeg søger for at gøre
jeg søger for at leve
så jeg kan mærke døden i knoglerne.

APATI

HUN VED VIRKELIG IKKE
OM HUN SKAL RYGE DENNE CIGARET FÆRDIG
OG DERVED FORKORTE SIT LIV MED 10 MINUTTER
ELLER
KASTE DEN UD AD VINDUET
HOLDE GODT FAST I DEN ENE ENDE
OG DERVED FORKORTE DET MED 50 ÅR.
HUN KAN VIRKELIG IKKE
BESLUTTE SIG OG SKODDER CIGARETTEN PÅ ARMEN.
SÅ KAN VERDEN SE AT DEN IKKE ER ENE
OM AT PINE HENDE OG HENDES KROP.

Den røde glød

Det var sent på hotellet.
Jeg havde cigaretter
men ingen tændstikker.

Jeg gik ned på gaden
og fik ild.

Nu kæderyger jeg
gennem natten
og den røde glød
er mit eneste sikre.

Jeg ved ikke hvad klokken er
eller hvad gaden hedder.

Byen er stor
og jeg bor her
indtil videre.

I fjernsynet kan jeg ikke
se forskel på
nyheder, film og reklamer.
Men jeg kender solen

når den kommer i morgen
og jeg tænder min sidste cigaret.

Jeg hader ikke livet, men verden. Denne nat er klæbrig som halvstørknet, betændt blod fra et guddommeligt svin. Jeg ser intet, kun verden, den omgiver mig til alle sider. Vågn snart, slaver, arbejdet venter. I er det eneste håb. I må hade og elske arbejdet, som var det et langsomt fjernet plaster. Der er kun ar og hårde klumper af sort blod, det hele kan renses med sæd og æg, som blodet renses af lymfen. Der venter intet andet end friskfødte børn og vrede engle uden moral – i livet. *Verden* vil byde på gamle mønter og nye dynger af blåt, råddent kød fra negere af alle farver.

Eller: Englene stjæler verdens våben og indfører Afrikas sjæl overalt, genindfører den tusindår gamle abort af folket som folk i verdens livmoder.

DECAY 1978

JEG LEVER I DK
I 1978.

TILHØRER DE-GENERATIONEN
DER BLEV FØDT FOR SENT.
OG FIK ET SLAG FOR AT SKRIGE
FIK TIDEN TIL AT GÅ
MED AT SIDDE OG GLO PÅ TV.

TRESSERNE BLEV FOR FREDELIGE
BLEV SKUDT NED VED ALTAMONT.
FOR MANGE SKUD I KROPPEN
DEN ENESTE VEJ UD VAR IND.
OG BLOMSTERBØRNE GLEMTE
AT TRESSERNE DØDE
LUKKEDE DERES ØJNE
OG BETRAGTEDE DE SMÅ SKÆRME
INDE I DERES HOVEDER
HVOR MAHARAJI BEKENDER MONEY POWER
LISSOM MARX, JAGGER, JESUS OG JEANS.

JEG LEVER I DK
I 1978.

TILHØRER DE-GENERATIONEN
DER FÅR ET SLAG FORDI DEN SKRIGER
OG IKKE LIGNER RESTEN AF FLOKKEN

IKKE FÅR TIDEN TIL AT GÅ
MED AT GÅ UD
PÅ DISCO SOM JOHN TRAVOLTA
ELLER SE PÆNE UD
FOR BEDRE AT FÅ JOBS PÅ KONTORER
HVOR MENNESKER RAMMES IND.

POPSANG

Jeg ville gerne være et foto
af en højtidelig og simpel popsang
i din bankende brystlomme
mellem bolsjer og smøger

COMA

Denne bevidstløse stats itapparatur
er et enestående begreb

der ikke findes på andre sprog: Hygge.

Med et drop af kaffe og sprit

ligger nationen hen på et sterilt leje

af obligatorisk venlighed.

En pacemaker af wienerbrød og frikadelle

holder det lunkne similiblods sløve tempo.

En kunstig nyre af middelmådighed

rensner det for ånd og niveau

mens alle akutte tegn på ægte, radikal poesi
negligeres og fjernes ved operative indgreb.

Store mængder af kulørt psykofarmaka

bedøver og befrier den slumrende befolkning
for mareridt om andre liv:

Antidepressiv underholdning og placebo-pop.

Spredte udbrud på byens pæne glas – Hospitalet

At leve under konstant påvirkning af en udelukkende rus nægter jeg, når jeg ser rudernes dug fordampe, når bilerne om morgenen kører ind til arbejde med menneskene. Vi går ind til store haller, hvor jeg udfører arbejdet i lange gange under pres og kunstlys. Jeg er klærende skar i sjælen. Jeg går ikke ind for store haller, jeg går ind til de andre og taler spredt med dem om udsigten til haven, taler med de syge.

Vi lever under konstant påvirkning, mennesker synker ind i bedøvelsen og kan ikke komme over at se vinduerne dugge til om natten som i en beskyttelse af vores fortroligt hviskende stemmer og stemninger. Vi kan se verden anderledes og forandretlig ude på gaden, hvor mørket nænsomt drager jer op til sig og indgyder mod, fantasi, mens jeg venter på, at varmen fra alle stemmerne skal varme vandet op til himlen. – Og glasset tager imod malingen fra min sprøjteflaske, som hvisler vores modnende linier så fast, at *kun* giftige midler og syntetiske opløsninger kan gøre glasset neutralt igen og lade verden oplyse af en umenneskelig, brændende, blændende autoritet, hvis glatte neutrale ansigt ser igennem dig.